

UVOD

Cilj navedene Konvencije je bio napraviti prvi korak prema zajedničkom provođenju nekih prava utvrđenih u Opštoj deklaraciji o ljudskim pravima iz 1948. godine. U početku je zadaća bila povjerena Europskoj komisiji za ljudska prava utemeljenoj 1954. godine, Europskom sudu utemeljenom 1959. godine i Vijeću ministara Vijeća Europe (kasnije se to Vijeće počelo sastojati od ministara vanjskih poslova zemalja potpisnica ili njihovih predstavnika). Komisija je ispitivala prihvatljivost žalbe i u slučaju pozitivne ocjene slala izvještaj Vijeću ministara. Ako se slučaj nije uputio pred Sud to Vijeće bi odlučilo da li postoji povreda Konvencije te bi u tom slučaju dodijelilo pravičnu satisfakciju žrtvi.

Nakon stupanja Konvencije na snagu doneseno je 12 Protokola i učinjene su velike reforme: ukinuta je Europska komisija i nastao je jedinstveni Evropski sud za ljudska prava koji je počeo djelovati 1. novembra 1998. godine.

Evropski sud za ljudska prava je međunarodni sud sa sjedištem u Strazburu. Broj sudija je jednak broju zemalja članica Savjeta Evrope koje su ratifikovale Konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: Evropska konvencija). Savjet Evrope trenutno čini četrdeset šest država članica. Sudije Evropskog suda za ljudska prava djeluju samostalno i ne predstavljaju nijednu zemlju. U radu sa predstavkama, Sud sarađuje sa Sekretarijatom koji uglavnom čine pravници iz zemalja članica. Oni su takođe potpuno nezavisni od svojih zemalja i ne predstavljaju podnosiocima predstavki niti zemlje.

1. EVROPSKI SUD I EUROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Ljudskim i građanskim pravima utvrđuje se pravni položaj pojedinca prema organima vlasti. Ljudska prava i slobode su granica koju državna vlast ne sme da prekorači, ako je organizovana na demokratskim načelima. Demokratija se ne svodi na ljudska prava, ali demokratije nema bez ljudskih prava. Ljudska prava realna su prepreka samovolji moćnika, ona su, kao i ustav, brana od apsolutne i neodgovorne vlasti, na se zbog toga, kao i organizacija države, propisuju ustavom.

Prvobitno i osnovno značenje ljudskih prava je da su ona instrument ograničavanja državne vlasti. Ljudska prava su prava otpora državi, to su slobode otpora (libertesresistances)

Država i vlast su nužno zlo, zbog čega ih treba što više ograničiti. Vlast nosi u sebi stalnu opasnost, pošto oni koji je vrše skloni su da je zloupotrebe. To je suština doktrine liberalizma iz koje je proizišla čuvena Deklaracija prava čoveka i građanina od 1789.

Prva ljudska prava koja su bila osvojena i svečano zapisana u Velikoj povelji o slobodama od 1215. nisu, u stvari, bila ljudska prava, nego prava rezervisana za najviše plemstvo u Engleskoj. O ljudskim pravima u pravom smislu reči može se govoriti tek od uspostavljanja kapitalizma.

...

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com